

ЦВЕТА ПОРЯЗОВА
ПРИКАЗКА ЗА ПОКАЗАЛЕЦА

chitanka.info

Макар и млада, Петранка имаше вече и внуци. Рано се омъжи — на 16, дъщеря ѝ — на 17 и внуците се нароиха бързо, баба им още нямаше 40, когато се роди първото. Сега, докато буташе количката с най-малкото по улицата и си говорехме за какво ли не, изведнъж се засмя: „Ти помниш ли, сестра ти ми беше учителка в III клас. Тогава ми даваха по 10–20 стотинки за закуска и аз взех решение — ще помоля учителката да ми ги събира до края на учебната година, а после ще си купя плат за пола. Накрая тя ми ги даде и дори ми уши полата, много хубава стана.“

Спомних си това и още нещо. Стотинките не стигнаха за цип, та сестра ми го купи, подари ѝ и една красива блузка. Така Петранка беше най-красивата на следващия първи учебен ден.

Сега, помъдряла от годините, жената продължи: „Аз на никого не завиждам за нищо. И никого не упреквам за нищо. Дядо ми, бог да го прости, беше умен човек и все ми казваше: Не говори против никого, не го сочи с пръст. Погледни си ръката — като сочиш с показалеца, виж следващите три пръста — те сочат към теб. Та значи когато критикуваш някого, първо виж себе си“.

Свих скришом юмрук с насочен напред показалец. Вярно, последните три пръста сочеха навътре, към мен. Умен човек, рекох си. Ама защо ли сега политиците, като непрекъснато размахват показалец едни на други, не го знаят? Пък и да го знаят, какво от това. Да дадеш акъл някому, да му посочиш (или да му измислиш) грешките е къде по-лесно от това да се вгледаш в себе си... И сигурно по-спокойно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.